

РЕШЕНИЕ

№ 7588

гр. София, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 07.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **9245** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от А. Б. Г. в качеството му на управител на [фирма][ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП №21-0307-000144/26.07.2021г., издадена от началник РУ-Нови Пазар при ОДМВР – Шумен. С обжалвания акт на [фирма]-гр.С. е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. «а» от ЗДвП, а именно - «прекратяване на регистрацията на полуремарке Ш. СКИ 24 с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца, считано от 24.07.2021г.

Жалбоподателят счита оспорения акт за незаконосъобразен и противоречащ на материалноправния и процесуалния закон, несъответстващ на целта на закона. Сочил, че оспорената заповед е постановена в нарушение на разпоредбата на чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, тъй като с нея е наложена принудителна административна мярка на друг правен субект, а не на собственика на процесното ППС, както изисква посочената разпоредба. Твърди че след като самите органи на "Пътна полиция"-гр. Шумен са регистрирали ремаркетата на името на [фирма] и са посочили него за собственик на регистрираното ремарке, то те следвало да наложат процесната ПАМ именно на вписания от тях собственик, а не на [фирма] [населено място]. Искане за отмяната на

заповедта изцяло.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се представлява. Процесуалният представител на жалбоподателят адв. Т. Д. депозира писмени бележки, като депозира списък на разноски по делото.

Ответникът по жалбата – Началник РУ [населено място] пазар при ОДМВР – Шумен, редовно призован за съдебно заседание, не се явява, не се представлява. По делото е изготвен отговор от гл. юрисконсулт при ОДМВР-Шумен, претендира се юрисконсулско възнаграждение.

По делото няма спор, че полуремарке Ш. СКИ 24 с рег. [рег. номер на МПС] е собственост на [фирма], регистрирано на [фирма]-клон Нови пазар. На 24.07.2021 г. е съставен АУАН серия ГА № 439918 против А. А. Б. за това, че на 24.07.2021 г. на територията на РУ Нови пазар лицето А. А. Б. (според данни от АИС В. - син на собственика на ТД) е управлявал състав: седлови влекач с рег. СТ 5878РА с допустима максимална маса 18000кг./допустима максимална маса на състав 44000 кг./, с прикачено полуремарке Ш. С. е рег. [рег. номер на МПС] с допустима максимална маса 35000кг., като същия не притежава свидетелство за управление на МПС за тази категория. Като доказателство са иззети регистрационните табели на автомобила. На 26.07.2021г. е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №21-0307-000144 (ЗППАМ), с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена на собственика на ППС [фирма] ПАМ, чрез прекратяване регистрацията на полуремарке Ш. С. с рег. [рег. номер на МПС].

Със Заповед №372з-1604/16.06.2012г. във връзка с т. 3 от Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи, на основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР, Директорът на ОДМВР Шумен е оправомощил да прилагат принудителни административни мерки по чл. 171, т.1, т. 2, т. 2А, т. 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и т. 7 от Закона за движение по пътищата с мотивирани заповеди служители на ОДМВР – Шумен.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства и взе предвид доводите на страните, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е депозирана на 30.08.2021г. в деловодството на РУ-Нови Пазар. За издадената ЗППАМ адресатът е уведомен на 18.08.2021г., видно от датата и подписа под Разписката към Заповедта. С оглед на това жалбата се явява подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице, чиито законни права и интереси са засегнати от Заповедта, поради което се явява допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, буква "а", т. 6 и т. 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Издателят на процесната Заповед за налагане на принудителна административна мярка е Началник

на РУ Нови пазар, който между упълномощените лица със заповед № 372з-1604/16.06.2021г. на ВПД директор на ОДМВР Шумен.

Заповедта съдържа необходимите реквизити и при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Посочени са фактическите основания за издаване на Заповедта – управление на МПС от лице, непритежаващо СУМПС, регистрационният номер на управляваното МПС/ППС, данните за неговия собственик, трите имена на лицето, което е управлявало МПС/ППС, както и АУАН, с който е констатирано нарушението, във връзка с което е издадена процесната Заповед.

Заповедта е издадена в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона. Това е така, защото: Мярката е наложена по реда на чл. 171, т. 2а от ЗДвП. Административният орган изрично е отразил, че се касае за мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона. Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, в актуалната ѝ към датата на нарушението редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки, а именно: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство:

а) без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година;

В случая признаците на състава, налагащи на административния орган да издаде ЗППАМ по смисъла на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, са: лицето, на което се налага мярката, да е собственик на МПС и МПС/ППС да е управлявано от друго лице, което към момента на управлението не притежава валидно свидетелство за управление. Налице е първата предпоставка, а именно мярката да е наложена на собственика на ремаркетото. Именно жалбоподателят е собственик на ремаркетото, който е управляван от лице, непритежаващо СУМПС. Управлението от неспособно лице изпълнява втората предпоставка.

Основното твърдение в жалбата за незаконосъобразност на оспорения акт е, че ПАМ е наложена не на вписания от полицейски органи, като собственик [фирма], а на дружеството [фирма]. Неоснователна е жалбата в тази част поради следното: Клоновете на търговци по ТЗ се ползват от относителна самостоятелност - подлежат на самостоятелно вписване в Търговския регистър, регистрация в регистър БУЛСТАТ, данъчна: и ДДС регистрация, както и може да бъдат страна по облигационни, данъчни (чл. 9 от ДОПК), трудови (§ 1, т. 1 от ДР на КТ) и осигурителни (чл. 5 от КСО) отношения. Клонът води търговски книги като самостоятелен търговец, без да съставя отделен баланс (чл. 19 от ТЗ). Регистрираните клонове на търговци по ТЗ не са юридически лица, т.е. не са правен субект и не могат да придобиват самостоятелно

вещни права. Те не съставят баланс - а това е така, тъй като активите и пасивите възникват за търговеца, а не за клоновете му. Клоновете не са пасивно легитимирани по искове - такъв е търговеца, защото той е носител на вещни права. Ако управител на клон сключва сделки с трето лице (външни отношения), права и задължения възникват за търговеца - отговорност не носи клонът, тъй като той не е самостоятелен правен субект. Клонът няма качеството „стопански субект“ и по смисъла на § 2, т.3, „а“ от ДР на Наредба 1-45 от 24.03.2000г., издадена въз основа на делегацията по чл. 140, ал. 2 ЗДвП. Клонът не е отделно юридическо лице, не е отделен субект от търговеца, а е част от търговското предприятие, т.е. от имуществото на търговеца. Единственият отличителен белег на клонът е седалището, но той е обект на притежание на търговеца, а не е самостоятелен правен субект. Следователно клонът не притежава нито материалноправна, нито процесуална правоспособност и не може да бъде субект на право на собственост спрямо МПС/ППС, вкл. не може да е страна в настоящото административно производство, независимо какво е вписано в талона за регистрация. Поради което настоящият състав приема, че правилно ПАМ е издадена и връчена на надлежен адресат - собственика на ППС, който е юридическото лице [фирма], ЕИК [ЕИК].

Неоснователни са твърденият изложени в жалбата, че водача управлявал МПС/ППС е имал придобита правоспособност към момента на управление на същото. Видно от приложената справка за нарушител за водача А. А. Б. с ЕГН [ЕГН], към датата на проверката 24.07.2021г. не е притежавал СУМПС за тази категория. Заявление издаване на СУМПС е подадено дни след проверката. Приложена е карта за медицински преглед №5405 от 26.07.2021г., т.е. към датата на проверката 24.07.2021г. дори не е било ясно отговаря ли лицето на медицинските изисквания. Дори и да е имал протокол за придобита категория СЕ от 21.07.2021, водачът все още не е следвало да са ползва от права, които не се удостоверени по надлежния ред - документът е СУМПС, който е издаден едва на 30.07.2021г., което е след датата на издаване на ПАМ. Разпоредбата на чл. 171, т.2А, „А“ от ЗДвП предпоставя да се притежава съответно свидетелство за управление на МПС, което има удостоверително значение и издаването му е сложен фактически състав - протоколът за нова категория е една от предпоставките за това.

Другото твърдение за незаконосъобразност на оспорения акт е, че собственикът не е имал знание, не е разрешавал управление на процесното МПС/ППС от неправоспособното лице. В тази връзка от приложения по делото АУАН се установява, че този, който е предоставил автомобила за управление на неправоспособното лице, е различно лице от адресата на мярката. Относимата разпоредба за налагане на ПАМ не съдържа изискването собственикът на МПС да е предоставил управлението на МПС на друго лице, както е при нормата на чл. 171, б. „и“ и „м“ от ЗДвП. Следователно, за да се наложи ПАМ на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, е необходимо да се установи единствено, че МПС е управлявано от лице, което не притежава СУМПС. Обстоятелството, че нарушението, чието преустановяване се цели, е извършено от трето лице, не променя извода, че адресат на превантивната ограничителна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е собственикът на МПС. Производството по налагане на административно наказание е различно по вид и правни последици от производството по налагане на принудителна административна

мярка, като авторът на нарушението не е непременно и субект на принудителната административна мярка. В случая актът е съставен на трето лице, но мярката е приложена спрямо жалбоподателя, защото той е собственик на процесното МПС/ППС. Наличието или не на противоправно поведение от негова страна е без правно значение, защото законът не се интересува от вината му при налагане на ПАМ. Решаващото в случая е, че собственото му МПС е управлявано от лице, което не притежава СУМПС, което обстоятелство в условията на обвързана компетентност задължава административния орган да издаде процесната заповед, без да има възможност на преценка дали да я издаде или не.

Съгласно нормата, на основание на която е наложена ПАМ, ограничението може да е за срок от 6 месеца до една година. Мярката е наложена за минималния срок от 6 месеца. В тази връзка следва да се отбележи, че с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на правоотношението, в случаите по чл. 171, т. 2а от ЗДвП, ПАМ се прилага с определен срок. Продължителността на срока на мярката е определена от органа, като е определена при минималния размер. От данните по преписката и приобщените към Заповедта чрез нея мотиви съдът намира, че определения в условията на оперативна самостоятелност срок е съответен на целта на закона.

В заключение от събраните по делото доказателства се налага изводът, че оспореният административен акт е законосъобразен по същество, като прилагането на обжалваната ПАМ е фактически и правно обосновано и съответства на предвидената в закона цел да се осигури безопасността на движението по пътищата.

Предвид изложеното жалбата се явява неоснователна. Оспореният акт е издаден в съответствие и с целта на закона, тъй като с наложената на жалбоподателя ПАМ е взета предписаната в закона превантивна мярка за опазване животът и здравето на участниците в движението по пътищата.

С оглед на изложеното съдът счита, жалбата следва да се отхвърли, като неоснователна.

По разноските.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК съдът възлага разноските по делото в тежест на жалбоподателя.

Процесуалният представител на ответника своевременно е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и съдът дължи произнасяне по това искане. Същите се определят по реда на чл.24 от Наредбата за правна помощ и се присъждат в размер на 100,00 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, във връзка с чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, 34 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба от А. Б. Г. в качеството му на управител на [фирма] – седалище и адрес на управление в [населено място], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП №21-0307-000144/26.07.2021г., издадена от началник РУ-Нови Пазар към ОДМВР – Шумен.

ОСЪЖДА „Деко Б.“ ЕООДЕИК201688929, със седалище и адрес на управление в [населено място] [улица] ет.1 оф.1, да заплати на ОДМВР – Шумен съдебни разноски в размер на 100 лв./сто лева/.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

съдия: